

N:o 32.

Af Herr **Jöns Pehrsson**: *Om införseltull på malen krita.*

Ehuru den motion, jag vid sistlidne riksdag väckte om återinförandet af införseltull å malen krita, icke vann Bevillnings-Utskottets eller Riksdagens bifall af uppgifven orsak, att inga rubbningar borde ske i den nyss beslutade tulltaxan, som borde hvila till dess Tullkomiténs arbete inkommit, så och enär ännu är ovisst huruvida sistnämnda komiténs arbete kan afslutas eller komma under behandling vid innevarande riksdag, vill jag till Riksdagens förnyade pröfning hänskjuta förberörda motion. Man må hafva hvilken mening som helst i tullfrågor i allmänhet, derom borde man åtminstone vara ense, att våra inhemska naturliga industrier icke prisgifvas genom täflan med utlandets bättre lottade; och att kritbrukens tillverkning är en af dessa industrier torde vara obestriddigt. Under en tid af 22 år har denna industri varit skyddad af en ringa införseltull, eller endast 20 öre för hvarje centner, men derigenom har den kunnat utveckla sig till en rätt betydande och för landet rätt vigtig industri, och alla skäl tala för att förut gällande införseltull på malen krita bör återinföras. Äfven om tullfrågan i sin allmänhet icke förekommer denna riksdag, bör dock denna enkla fråga, som icke tarvar några utredningar, kunna företagas.

Ehuru ifrågavarande tullinkomst icke torde blifva särdeles stor, bör den dock icke vara att förakta, och torde hufvudsakligen verka derhän, att industrien i fråga icke blifver prisgifven till undergång.

Jag yrkar fördenskull

att Riksdagen för sin del beslutar antingen en införseltull på malen krita, som i det närmaste motsvarar

den förut gällande, eller ock den af Kongl. Maj:t till 1880 års Riksdag föreslagna tullen af 50 öre pr 100 kilogram, eller en högre, t. ex. 1 öre pr kilogram.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1882.

Jöns Pehrsson.

Från Kronobergs län.

N:o 33.

Af Herr **Jöns Pehrsson**: *Angående besluts fattande att hvitbetssockertillverkningsafgiften ej må höjas utöfver det belopp, som för år 1881 blifvit bestämdt.*

Ännu lefver nog hos mången minnet af de meningsstrider, som vexlades, då skatten infördes på hvitbetssockertillverkningen inom landet. Jag var då och är fortfarande af den mening, att beslutet icke var ett klokt eller fosterländskt beslut, och det har äfven haft till följd att hvitbetssockerfabrikationen måst i de flesta fall öfvergifvas. Ännu arbetar en enda fabrik dermed; men om skatten skall höjas till det belopp, som därför är bestämdt, måste antagligen äfven denna fabrik liksom förut skånska sockerfabriksaktiebolaget sysselsätta sig med endast raffinadering och öfvergifva hvitbetssockerfabrikationen. En betydlig förlustskulle derigenom uppkomma för de många fattiga, hvilka nu hafva sysselsättning vid dessa fabriker, om hvitbetsodlingen upphörde, en erfarenhet, som redan vunnits sedan Landskrona hvitbetssockerfabrik upphört. Dess välgörande verkningar under den tid, hvitbetssockerfabrikationen drefs, sträckte sig vida omkring, till och med till den fattiga ort, jag tillhör. Om nu hela hvitbetssockertillverkningen i följd af den beslutade skatten upphör, är ju uppenbart, att en stor del landtbrukares arbetskraft deraf lider; och det